

VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingová.

"Jest to šílenství — zaslepenost od tebe, Henriku," pravila. "Děvče není ze vzněteného rodu. Ve společnosti jest považována za příbuznou lorda Montalena, za sirotka, ale tím není. Její otec žije v Americe v dobrovolném vyhnanství, a matka její je bůh ví kde. Ani nevím, byli-li jeji rodiče zákonitě oddáni. Pravim to pouze tobě. Mám to děvče tuze ráda, ale jak jsem řekla, ona se ti nevyrovná rodem, a než ženou, když věvodové z Klanronaldu obyčejně za manželky si volili."

Vědova poslouchal s významem úsměvem a odpovídala pak klidně:

"Matko, kdyby byla z nejznášeho rodu, vypadala by ji, kdyby moje nabídnutí přijala. Ona jest jedinou ženou, které si přeju — a dál mi košelem, neočekám se nikdy."

"Tebe odmítat!" zvolala jeji výsotný hlas. "Miss Liseová odmítla mnichu nabídnutí, ale tebe by neodmítla. Myslím, že není mnich žen, jež by odmítly věvodou Heatherlanda z Klanronaldu."

Po dvou dnech učinil vědovi nabídnutí a byl — odmítnut!

"Vědova býval málomluvný, i příjal odmítnutí klidně jako mnich jiné věci."

"Nepodíváte mně té nejméně naděje, miss Liseová?" pravil pomalu.

"Žádnu —" odpověděla. "Cítím vás, vás máte vše, lorde, ale nevadí se mně — nikdy!"

V jeho tváři byl výraz, jenž mu pravil, že to myslí do opravy. Netěšilo jí to, že musí neustále odmítnouti. Připadal jí, že své okoli neustále klamá, a styděla se, nebot' cítila se velice pokolenou. Jest vzdána žena — a mušové se neustále o ni ucházejí! Byl to trest za její minulé pošleštění jednání — zasloužila si jej, ale byl příliš trpký.

Když jí opustil, šla pomalu do své komnaty, unavena, roztrpčena. Balík amerických novin, které měla dostat již před dvěma měsíci, ležel na stole. Otevřela všechny balíky — bylo tam mnoho zpráv o jejím otci — a často se tam děla zmínka i o někom jiném, po kterém vždy rychle patřala. Noviny vypadaly již před třemi měsíci a oznamovaly početnost o dlouhém a strašném boji, i jména zabitých, raněných a pořešovaných. Pročítajíc jiné zabitých, cítila v jiném poručíku Vít Earlscourt.

Ano, zde to stalo. Vít Earlscourt — zabíl! Komnatu se s ní dočkal, před očima se ji dělaly zády. Zabit! Zjevil se jí, jak ho vidička poprvé před osmi lety, když s ním tančila v parku Montalena. Jak byl krásný! Pak se ji sjevila jeho tmavý tvář, když chánaje na svém oří, stanul na stanici speckhavenské, aby ji před jejím odjezdem do školy dal a bohem. Viděla jej, i jak poslední den v domě sira Vana Chertesina, odmítaje nabízené mu peníze a odížděje bez groše do výhnanství! Zabit! Konečně se kolem ní poněkud vysáhl a ona v namáhání četla krátkou, ale významnou správu o něm. Byl anglický a bojoval po celý den jako lev. Poslední den bylo odhaleno, že jest Vít Earlscourt autorem románu "Žena Pavla Buthorforda" a "Zlato a krypta", jež měly sensační úspěch.

Papír ji vypadl v ruky, klesla na kolena, zakryla bledou tvář rukama a plakala usedavé. Mívala jej a on byl mrtv!

Miss Liseová opustila příštěho dne zámek klanronalský. Bylo to významné; výděl odmítala vévodu.

Vypadala tak bledá, chladná, tak nešťastná, že věvodkyně se nemohla k ní ani příliš přinášet chovat — — odmítat jejího syna znamenalo dle jejího úsudku, že není Pavlinu důvěra zdráva. Šla do svého domova — k Djukovi do Speckhavenu, a trávila tam zimu, jako by byla opět "Polly Massonovou" a jako by bývala vznětenost její byla pouhým snem. Přátelé její viděli, že jest zarmoucená, nevýptávala se však po příčině; byli šťastní, že jest opět nich.

Když naděšel duben, přijel za se pro ni lord Vane — a svět na ni nepoznal žádnou změnu.

Vědova Heatherland z Klanronaldu objevil se znova po mnoha letech ve společnosti. Miloval sice Pavlinu beznadějně, chtěl ji však aspoň viděti — slyšet její hlas. Setkal se — on očekával své nabídnutí a ona je přijala.

Byla hrdá, ctižádostivá, a velice si ho všíala.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se věvodkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, divajíc se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stane se ve třech týdnech věvodkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílé nádherný sat, s lesknoucími se démantými vlnami, divajíc se k ní přiblížili, a tisknou ff ruku, pohlédl jí štěstí z Klaronaldu.

"Bylo mi řečeno, že jest Klanronald velmi šťasten! Pochopuj ho uplně, a ujistuji vás, miss Liseová, že nebyl tak star nemusit jí jí jednou ženy, stál bych se jeji sokem."

Vědova stál vedle ní. Ona se zarděla a upřímně se zasmála.

"Vaše Excellence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným soukromím," pravila.

Sotva že výkla tato slova a odvrátila se s růžencem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrť.

Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, polhlížeje na ni vůzne.

— Vít Earlscourt!

III.

ROZDVOJENI.

Vít Earlscourt! Nebyl to žádny klam smysl, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž. Byl poněkud slabší, temný pleti, jaksi unavenější a výraznější, jak si v pozdních šestnácti letech mnoho trpěl, ale přesto vše bylo to — Vít Earlscourt!

Nevyklíčila, neomldela, ačkoliv vše kolem ní splynulo v jedno, a v ústech měla hučení spousty ved. Stála nehybně, se široce rozevřenýma očima, a z tváře zmizela ji poslední kráplý květ.

Po několika vteřinách, připadajících ji nekonečným, dotkl se její ucha hlas věvodův jako by z dálky:

"Pavlino, jste churava — výděl! omítat! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou ji přinesl a hleděla za odcházejícího. Pak sebral a nejvýznamnějším svým pět sým a chystala se opustit komnatu.

Když viděl Vít Earlscourt, že jest poznán, odhlásil pomalu a zmizel jí z očí.

Nevěděla ani, jakým způsobem se dostała plným kombatelem na verandu. Tam sklesla ve svém plesovém obleku, co zátmě chladný vánec ovládal její nepokrytu hlavu a na smrt ubledlou tvář.

Nebyla schopna myšlenky; byla jako omračená. Bolestně se jí dotýkaly vnější věci — velké, jasné hvězdy, vzdálená světla, slabej zazávající hudba, studený větrerek, a pak to všechno zmizelo, a přitomnost, minulost a celou budoucí život ležel před ní.

Podivný pocit, podobající se skoro apatii, se jí zmocnil — a myslila na sebe a zvláštní své postavení, jako by se to týkalo jiné osoby.

Zpráva amerického časopisu nebyla tedy pravdiva — stalo se to patrně myšlenkou. Vít Earlscourt, muž, za kterého se před šesti lety tak podivným způsobem provdala, byl živ a zdrav. Jaký pocit se jí zmocnil při tomto přesvědčení! Byla to radost? Bylo to bol?

Divila se sama, že v tomto okamžiku může na něco tak obecného myslit — totíž: jak byl před okamžikem krásný, když na ni upíral ty velké, temné, suvětí oči!

Změnil se — vypadal vážně, starší, mužnější, ušlechtilejší než dříve. Bezpochyby zaplatil své dluhy a vrátil se do Anglie jako volný muž. A on byl spisovatelem oněch spisů, jež se jí tak nevýznamně libily, jež si dobyly takové pochvaly!

Pak se vrátily její myšlenky k přitomnosti. Musí ihned zrušit své zasnoubení s věvodou — a to jak jsem bidná! Domnívala jste

se, že znáte celý můj příběh — že jsem odmítla tak muho nabídnutí pouze z hrosti a lhostěnosti, a potíl jste mne též svou volbou. O, mój bože! Jak nehodlal jsem vaši úcty — i každého hodněho člověka! Před šesti lety jsem byla vás zájmem nejvýznamnějším svazkem k muži, který jak jsem se domýšlila, opouštěl Anglii na významnou cestu, a muž, jehož manželkou se chtěla stát, zmizel navždy z jejího života.

Věděla, že on ji zbožňuje. Jak to bude pro něho bolestné, když bez příčiny, bez omluvy zruší daný mu slib. A noviny oznámily její blízký sňatek, hosté byli se zváni výbava připravena. Svět ji pojmenuje bezcennou koketou, postrádající veškeré zásady; ježí nelepráš přeplatí ji budou opovrhovat — vědova i jeho matka, a laškává, hrdá stará dáma, ji budou nenáviděti, a to vás právem.

A to všechno jest následek její vlastní ctižádostivosti, a velice si ho všíala.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna.

"Chej se státi vaši ženou," pravila jednoduše. "Vim, že vám budí věrnou ženou, ale milujete snad teprve — časem."

Nedával vše. Polibil vděčně její krásnou malou ruku — a byla zasnoubena s věvodou z Klanronaldu.

Štěstí mělo být konáno ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila.

K čemu čekati? Výděl i jeho matka svolila ráda, když